پیام هیأت هماهنگی اتحادچپ کارگری ایران

به مناسبت اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۰)

کارگران و زحمتکشان ایران!

امسال هم در شرائطی به استقبال **اول ماه مه**، روز بین المللی اتحاد طبقاتی کارگران، می رویم، که وضعیت معیشتی مردمِ کارگر و زحمتکش و همهٔ مزد بگیران در ایران، باز هم بدتر و وخیم‌تر از سال پیش شده و شرائط، بمراتب تحمل‌ناپذیر تر گشته است. و تازه، این وضعیتِ کسانی است که هنوز دست شان به کاری بند است! دامنهٔ بیکاری و بیکارسازی باز هم گسترده‌تر شده، و اشتغالِ انبوه دیگری از کارگران در معرض تهدیدجدی قرار گرفته است. نه از یک قانون کارِ حامی حقوق کارگر خبری هست؛ نه همین قانون بی بو و خاصیت، شامل اکثریت مزد بگیران می شود؛ نه آنکس که کار می کند امنیت شغلی دارد؛ نه آنکس که بیکار می شود، تأمین اجتماعی دارد. قدرت خرید اکثریت مزد و حقوق بگیر، هرروز سقوط می کند؛ خودداری سرمایه داران از پرداخت دستمزد کارگران به یک روال عادی تبدیل می‌شود و کارگر، در دو راهی میان **بیگاری** یا **بیکاری**، به گروگان گرفته می شود.

دوران «تمدن بزرگ شاهنشاهی» را از سر گذراندیم، که ثروت‌های مملکت چنان توسط دربار و هزار فامیل، به یغمارفت و حقوق مردم چنان پایمال شد که ملت برای سرنگون کردن سلطنت دو هزار و پانصد ساله قیام کرد. سپس حکومت اسلامی و «عدل علی» را تجربه کردیم، که عرض بیست و دو سال، نمایندگان خدا بر روی زمین، هفتصد میلیارد دلار را بالا کشیدند و در عوض، هفتاد در صد جمعیت کشور را به زیر خط فقر راندند. در دوران جنگ هشت سالهٔ ضدمردمی‌شان، بهانهٔ شرائط جنگی را آوردند؛ اما دوران صلح شان را هم دیدیم! در هر دو دورهٔ جنگ و صلح، تودهٔ کارگر و زحمتکش، مرغ عزا و عروسی مافیای ثروت و قدرت شد. حاکمان محافظه کار را بخاطر مسئولیت اصلی شان در فلاکت مردم محکوم کردیم؛ اما اصلاح طلبان شان را هم آزمودیم! حتا از فکرشان هم نگذشت که از محل هفت میلیارد دلار اضافه درآمد نفتی در سال گذشته، مبلغی را برای پرداخت دستمزدهای ناپرداختهٔ یکی دو سالهٔ بخشی از کارگران اختصاص دهند؛ اما هیچ فرصتی را برای خرید اسلحه و افزایش بودجهٔ ارگان‌های سرکوب با این در آمد ارزی از دست ندادند؛ چرا که آن ها هم مثل محافظه کاران رژیم، آمادگی برای سرکوب طغیان همین کارگران و این تودهٔ ساقط شده به زیر خط فقر و به ورطهٔ بی حقی و فلاکت را تکلیف شرعی و وظیفهٔ طبقاتی حکومت می دانند.

دیروز، سیاه‌تر از پریروز؛ هر روز، در حسرت دیروز؛ امروز، در وحشت از فردا! اینگونه است که کارگران و زحمتکشان، بی آیندگی خود را در نظام سرمایه داری و تحت دیکتاتوری سیاسی اقلیت، بطور روزمره و با گوشت و پوست خود احساس می‌کنند. شعار پشت شعار؛ وعده پشت وعده؛ تجربه پشت تجربه و آزمون پشت آزمون، در این صد سال و پنجاه سال و بیست سال، ثابت کرده است که:

«برما نمی بخشد رهائی خدا، نه شه نه قهرمان
با دست خود گیریم آزادی در پیکارهای بی امان»

کارگران و زحمتکشان ایران!

قدرت سیاسی، تنها در صورتی که در دست خود اکثریت باشد می تواند به نفع اکثریت و در جهت بهروزی و رفاه او کار کند. همهٔ آنانی که بجای اکثریت و به نام اکثریت، قدرت سیاسی را به دست گرفته‌اند، در نهایت

عملاً منافع یک اقلیتِ سربار و طفیلی را به زیان اکثریت تأمین کرده‌اند. این است که برای طبقهٔ کارگر و توده‌های زحمتکش، محروم و تهیدست، راه نجاتی جز سرنگون کردن قدرت سیاسی حاکم، برپا کردن دولت کارگری، و بدست گرفتن سرنوشت خود وجود ندارد.

اول ماه مه، روز جهانی کارگر، سنتی است که کارگرانِ همه کشورها را به اتحاد طبقاتی در برابر طبقهٔ سرمایه دار و ماشین دولتی آن، بمنظور پیکار برای رهانیدن خود از یوغ سرمایه فرا می‌خواند. این اتحاد طبقاتی، از اتحاد و همپشتی تک تک کارگران در مبارزات روزمره شان؛ از ایجاد تشکل های مستقل برای دفاع از حقوق و مبارزه برای بهبود شرائط کار و زندگی شان؛ از اتحاد میان تشکل های متعدد و متفرق شروع می شود و به اتحاد طبقاتی در تشکل سراسری و مستقل کارگران منتهی می گردد.

پارسال هم نظیر سال‌های پیشین، انبوهی حقوق پایمال شده و مطالبات عاجل داشتیم. پارسال هم مثل سال‌های پیشین، به این حق کشی‌ها اعتراض نمودیم و برای کسب حقوق‌مان تحصن کردیم، جاده بستیم، لاستیک آتش زدیم ...؛ اما پارسال هم مثل سال های پیشین، نتیجه ای نگرفتیم و زورمان به زورگویان نرسید؛ چرا که پارسال هم مثل سال های پیشین، این اعتراض ها و تقلاهای ما، جدا از هم، پراکنده، بدون تشکل و بدون یک فشار سراسری طبقاتی صورت گرفتند.

«چارهٔ رنجبران، وحدت و تشکیلات است!»

پس امسال در تظاهرات اعتراضی **اول ماه مه**، باید **حق تشکل مستقل** و **حق اعتصاب** را ـ که بدون آن ها از هیچ حق دیگری نمی توان دفاع کرد ـ در رأس دیگر شعارها و مطالبات عاجل مان قرار بدهیم.

امسال، با برگزاری هرچه گسترده تر و یکپارچه تر راهپیمائی های روز جهانی کارگر در همهٔ شهرهای ایران، عزم خود را برای اتحاد طبقاتی؛ معماری یک تشکل سراسری مستقل؛ مبارزهٔ متحد برای دفاع از مطالبات جاری و در راه رهائی از بردگی سرمایه، به نمایش بگذاریم!

زنده باد اول ماه مه، روز بین المللی اتحاد طبقاتی کارگران!

کارگران همهٔ کشورها، متحد شوید!

هیات هماهنگی اتحاد چپ کارگری ایران

اردیبهشت ۱۳۸۰ - آوریل ۲۰۰۱